

ИДЕАЛНОТО СЕМЕЙСТВО.
ИДЕАЛНАТА КЪЩА. ИДЕАЛНИЯТ ЖИВОТ.
ОТ ТЯХ ВЕЧЕ НЯМА И СЛЕДА.

ЖИТ
ТРИПЪР

ЧЕРНОВА

РАНДАЛ СИЛВИС

СН®
СОФТПРЕС

Водите на езерото Уилхелм са тъмни и студени. На места то е достатъчно дълбоко да погълне къща. На други, точно под повърхността на застоялата вода, би могъл да лежи труп, оплетен в бурени и коренища, и да остане незабелязан – поредното смътно очертание в мочурището, лесна плячка за сомове, шарани и гигантски костури, които ще го ръфат, докато костите му се разпаднат и потънат чак до тинестото дъно.

В края на октомври Полярният експрес¹ започва да шепне през канадските равнини и да дипли повърхността на езерото Ери с разпенени до бяло вълни, които мятат първия леден дъх на зимата към Северозападна Пенсилвания. От този момент до април слънчевите дни са рядкост и по обточените с пенести води плажове на Преск Айл се мяркат само навъсени скитници; летните магазинчета са затворени, голф игрищата са тихи като гробища, а яхтените пристани са като оголени кости с потрошените си дъски. През следващите шест месеца въздухът ще е сив и натежал от дъждовни пръски или замъглен от снежни вихрушки. Сезонът на мрачното настроение.

Сержант Райън Демарко от Пенсилванската щатска полиция, отряд Д от главното управление на окръг Мърсър, е посрещал и изпращал този сезон твърде много пъти. Виждал е как мрачното настроение прелива в отчаяние, как отчаянието води до чувство за безизходица или – още по-зле – до съзнателно злонамерени действия, до поведение, което демонстрира липса

¹ *Arctic Express* – едно от многото имена, с които англоезичните синоптици наричат студения фронт. – б. р.

на почит към крехкостта на плътта и презрение към всички последствия.

Знае, че в десетината колежа между Ери и Питсбърг студентите – все още достатъчно млади, че да мечтаят за щастливо бъдеще – ще се увият в пашкул от дебели дрехи, за да се предпазят от лютия студ, но дори техните младежки души ще страдат от сивотата на сезона. До ноември вече ще се дразнят от съквартирантите си, ще се ядосват на преподавателите си и за пръв път от септември насам ще започнат да тъгуват по родните си места. У дома е топло и светло, там ги чакат за празниците. Но тук, в най-далечния северен край на Пенсилвания, езерото Уилхелм се извива като кокалест пръст край набраздена с ледници долина; водите му са тъмни от боровата смола, бреговете му са гъсто обрасли с хиляди декари дървета, храсти и увивни растения, потънали в мрак и влага. Наоколо бродят мечки, койоти и диви котки, а нощем се чуват крясъците на ястреби.

Сега в тези гори или близо до тях се крие и убиец: човек, внезапно изгубил ума си.

Колежаните вече нямат търпение да се приберат у дома – където ги чакат Денят на благодарността, Коледа и Ханука – при топлината, любовта и светлината. У дома, където на уважаваните и обичани хора не им хрумва внезапно да избият семейството си и да избягат в гората.

Вестта за наличието на убиец в нечие обкръжение е в състояние да разклати всяка общност, малка или голяма. Но когато този убиец е един от своите, когато си му поверил обучението на синовете и дъщерите си, когато си виждал усмихнатото му лице във всяка книжарница в града, гледал си го как бърби с Кейти в „Добро утро, Америка“, изпитвал си и гордост, и завист от внезапния му успех, тогава неизбежно усещаш тежест в гърдите и ти е трудно да дишаш. Може миналата пролет да си тръбил, че си играл футбол с Том Хюстън в гимназията. Може да си излизала с него преди цяла вечност, да си вкувала целувката му, да си усещала движенията и трепета на телата ви, докато сте лежали в тучната трева край стадиона в гореща августовска нощ, когато любовта ви е била бурна и млада. Миналата пролет си бързала да споделиш с околните за стара интимна връзка с него, нетърпелива да уловиш част от неговата

внезапна, искряща светлина. Днес искаш само да се скриеш у дома. Седиш и гледаш към прозореца, смутена от собственото си бледо отражение.

Сега Клеър О'Пачън Хюстън, една от най-красивите жени в града, скромно елегантна по начин, недостижим за никоя местна хубавица, лежи върху маса в криминалистичната лаборатория на Пенсилванската щатска полиция в Ери. На гърлото ѝ зее дълбока рана, противен разрез от ръба на челюстта по диагонал към ключицата.

Томас младши, дванайсетгодишен, момчето с най-чистата усмивка и най-бързите крака в шести клас; момчето, чието развитие са следели ревностно всички училищни треньори, сега дели студената стая с майка си. Ножът, докопал го в съня му, е оставил дирята си в основата на гърлото – бърз, смъртоносен разрез с извивка нагоре.

Колкото до сестра му Алиса – на пръсти се броят четвъртокласничките, които преди седмица биха я описали като надута, но най-добрите ѝ приятелки я познават като срамежлива и все още несигурна как да приема и носи едва напъпилата си красота. Тя, изглежда, се е надигнала в последния миг, защото ръкалната от гърлото ѝ кръв е оплискала не само възглавницата, но и наоколо; шурнала е надолу по гърдите, преди момчето отново да падне на една страна. Дали е разбрала какво означава онази клобочеща глътка въздух в последните си съзнателни мигове? Дали, докато кръвта ѝ е попивала в избелялото розово горнище на бархетната пижама, е вдигнала поглед към очите на баща си, преди той да се отдръпне от леглото ѝ?

А малкият Дейвид Райън Хюстън, заспал по гръб в креватчето си – какви ли сънища са препускали из бебешкото му мозъче тогава? Дали баща му е спрял за миг, заслушан в хрипливото му дишане? Дали се е успокоил от ритъма му? Първият натиск на острието пропуснал сърцето на детето и се плъзнал надолу през все още меката гърдна кост. Вторият удар успял да улучи пулсиращия мускул и почти го разрязал на две.

Идеалното семейство. Идеалната къща. Идеалният живот. От тях вече няма и следа. Щракни с пръсти пет пъти – ето толкова време е отнело. Пет тихи почуквания по вратата. Пет драсвания с метално острие през крехката плът на нощта.

Райън Демарко прие обаждането в дома си броени минути след началото на мача. Тъкмо бе преполовил първата си бутилка „Корона“. След само четири срещи отборът на „Браунс“ успешно бе влязъл в червената зона. Стоманената завеса² на „Питсбърг Стийлърс“ изглеждаше като от алуминиево фолио. Демарко се настройваше за следобед на сумтене и ругатни, когато му позвъни патрулен полицаи Липински, дежурен в щатската полицейска служба.

Трупове на семейство Хюстън били открити двайсетина минути по-рано. Родителите на Клеър пристигнали от близкия Онийнтаун, както правели всяка неделя през есента, за да гледат как „Стийлърс“ се бият сами – думи, които Ед О’Пачън често повтарял през този сезон. По стар обичай семейство О’Пачън тръгнали по алеята към покритата веранда. Ед мъкнел две опаковки по шест кутийки „Пабст Блу Рибън“³, Розмари носела в ръце крок-пот⁴ с наденички в млечен сос. Влезли в къщата, без да чукаат, както винаги. Розмари тръгнала да търси притихналото семейство на горния етаж, докато Ед се опитвал

² *Steel Curtain* – четиримата играчи от защитната линия на „Питсбърг Стийлърс“ в отбора им през 70-те години. Те извоювали името си, след като в рамките на шест години спечелили четири шампионски титли в Супербоул на Националната футболна лига. – б. пр.

³ Марка американска бира. – б. р.

⁴ Уред за бавно готвене с керамичен вътрешен съд в алуминиев корпус със собствено електрозахранване. – б. пр.

да разгадае как работи дистанционното на новия широкоекранен телевизор.

„Браунс“ отбелязаха точка точно когато Демарко приемаше обаждането. Нищо повече не видя от мача.

По-късно същия ден той и още трима патрулни полицаи започнаха да разпитват съседите на семейство Хюстън от двете страни на трилентовата улица „Мейфийлд“. Нито един от тях не каза лоша дума за семейството, никой не знаеше за финансови или каквито и да било други проблеми между Томас и Клеър. Всички бяха смаяни, повечето скърбяха.

Двама жители обаче, една домакиня и един възрастен мъж, съобщиха, че видели човек – може би Томас Хюстън, а може би не, който вървял през квартала в бледата светлина преди зазоряване. „Едва си тътреше краката“ – каза домакинята. „Изглеждаше объркан“ – добави възрастният мъж.

Свидетелите стоели близо до собствените си домове и наглеждали кучетата си, които обикаляли наоколо и душели влажната трева. Забелязали мъжа в гръб, докато се отдалечавал от тях. Домакинята още не си била сложила контактните лещи и го видяла само като „съмтна фигура, нали разбирате? Просто човешки силует“. Възрастният господин съзрял мъжа от по-близо разстояние и докладвал, че човекът, който би могъл да е Томас Хюстън, спрял на два пъти и постоял така с наведена глава, а веднъж се обърнал изцяло и погледнал надолу към улицата. Възрастният господин подвикнал от две къщи разстояние: „Изгубихте ли се?“, ала мъжът не отговорил и в крайна сметка продължил нататък.

Четири жени, които пътували на север по Магистрала 79 около осем и половина сутринта в неделя, за да закусят в „Боб Евънс“, а после да пазаруват в търговски център „Милкрийк“, позвънили на 911 около десет същата сутрин и съобщили, че подминали мъж, навесен над ниската бетонна преграда на моста, където магистралата се простира над вретеновидно разклонение на езерото Уилхелм. Човекът се взирал в тъмната вода, така казали. Потвърдили показанието на останалите свидетели относно облеклото на Хюстън: жълтеникавокафяв панталон, тъмносиня памучна риза, кафяв колан и мокасини в тон. Не могли да постигнат единно

мнение дали мъжът изглеждал така, сякаш се канел да скочи, или пък е наблюдавал нещо, докато е падало, преди да изчезне под водата. Само една от жените заявила, че е видяла предмета в ръката му, преди да изчезне в езерото. „Нещо лъскаво – обяснила. – Като нож. Но голям нож.“ Щели да се обадят и по-рано, но пътували от Нюкастъл и разбрали за трагедията едва когато някакъв продавач споменал за станалото пред една от тях.

В хладните часове на следващата сутрин, само два дни преди Хелоуин, плътно над водата на езерото тегнеше сива мъгла – като дух, който отказва да се откъсне от спомена за плътта. Сержант Демарко стоеше до същата бетонна преграда на моста, където Хюстън бе видян предишния ден. Двайсетина мъже и жени от криминалистичните екипи на отряди *Д* и *Е* се бяха скупчили от двете му страни – основно полицаи от двете окръжни служби, засегнати от убийството в окръг Мърсър и последвалото издирване на главния заподозрян в окръг Крофърд. Всички носеха яркооранжеви елечи върху черни якета. Четирима бяха коленичили до полицейските си кучета и засега ги държаха на каишка. Кучетата, всичките от различни породи, бяха обучени в търсене, проследяване и спасяване на хора, както и в идентифициране на трупове.

Очите на Демарко смъдяха от утринния студ. В левия му долен клепач се бе събрало плитко езерце влага и замъгляваше зрението му. Слабото око на сержанта бе тъкмо лявото – онова, което бе наранил преди много време. Напоследък сълзеше при най-лекото дразнение – от порив на вятъра, невидима прашичка или струя въздух от климатична инсталация, и колкото и да мигаше, сержантът не можеше да премахне това миниатюрно езерце влага. Заради него виждаше част от света изкривен, сякаш го наблюдаваше иззад прозорец, покрит с дъждовни пръски. Понякога окото се насълзяваше без каквато и да било причина, най-често в тишината на нова утрин, когато Демарко седеше в тъмната си къща пред включения телевизор с чаша топло уиски в ръка. Сега, застанал на моста, усещаше умора в очите заради липсата на сън. Но и това не беше нещо ново, очите му бяха вечно уморени.